

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1864	Ἁγίων Ἐλευθερίου & Ἀνθίας (Β' Τιμ. 1,8-18) Δευτέρα 15 Δεκεμβρίου 2014	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ντροπή

«Μὴ οὖν ἐπαισχυνθῆς τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν μηδὲ ἐμὲ τὸν δέσμιον αὐτοῦ» (Β' Τιμ. 1,8)

Εὐχαριστῶ, ἀγαπητοί μου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, διότι μὲ ἀξιώνει νὰ κηρύξω. Θὰ μιλήσω ἀπλᾶ, ὥστε νὰ μὲ καταλάβουν ὅλοι, κ' ἐλπίζω ὅτι ὑπάρχει **διάθεσι ν' ἀκούσετε**. «*Μακάριος ὁ λαλῶν εἰς ᾧτα ἀκουόντων*», καλότυχος ὅποιος ὁμιλεῖ σὲ αὐτιά που προσέχουν.

Ἀκούσατε τὰ ἱερὰ ἀναγνώσματα. Ἀφήνουμε τὸ εὐαγγέλιο καὶ ἄς πάρουμε τὸν ἀπόστολο. Ἄπ' ὅλα τὰ λόγια τοῦ σημερινοῦ ἀποστόλου θέλω νὰ προσέξετε μιὰ λέξι, ἓνα ῥῆμα. Τὸ μεταχειρίζεται τρεῖς φορές ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πού δὲν λέει ἔτσι τις κουβέντες του. Εἶνε **τὸ ῥῆμα αἰσχύνομαι – ἐπαισχύνομαι**. Τὸ λέει καὶ σὲ πρῶτο πρόσωπο καὶ σὲ δεύτερο πρόσωπο καὶ σὲ τρίτο πρόσωπο. Σὲ πρῶτο πρόσωπο εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος· «*Οὐκ ἐπαισχύνομαι*», λέει, δὲ ντρέπομαι πού πάσχω γιὰ τὸ εὐαγγέλιο (Β' Τιμ. 1,12). Σὲ δεύτερο πρόσωπο εἶνε γιὰ τὸ μαθητὴ του τὸν Τιμόθεο· «*Μὴ ἐπαισχυνθῆς*», τοῦ λέει, ἐσύ παιδί μου μὴ ντραπῆς, οὔτε γιὰ τὴ μαρτυρία τοῦ εὐαγγελίου οὔτε γιὰ μένα πού γι' αὐτὸ εἶμαι δέσμιος (ἐ.ἀ. 1,8). Καὶ σὲ τρίτο πρόσωπο εἶνε γιὰ ἓνα πολύτιμο συνεργάτη του στὴν Ἔφεσο, τὸν Ὀνησιφόρο, γιὰ τὸν ὁποῖο λέει· αὐτὸς «*τὴν ἄλυσίν μου οὐκ ἐπαισχύνθη*», δὲ ντράπηκε τὴν ἀλυσίδα πού φέρω ἐδῶ μέσ' στὰ μπουντρούμια τῆς Ῥώμης, ἀλλὰ ἤρθε καὶ μὲ βρῆκε (ἐ.ἀ. 1,16).

Περὶ ντροπῆς λοιπόν, ἀγαπητοί μου, ὁ λόγος. Καὶ ὑπάρχει **δύο εἰδῶν** ντροπή, ἡ καλὴ καὶ ἡ κακὴ. Θὰ σᾶς δεῖξω καὶ τὶς δύο, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν **καλὴ ντροπή**, κ' ἐσεῖς διαλέξετε.

● **Ντροπή** λέγεται σήμερα· ἀλλὰ στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, τὴν ἀνώτερη γλῶσσα, τὴ γλῶσσα πού μιλοῦσαν ἄγγελοι καὶ μπορεῖ νὰ ἐκφράση καὶ τὰ πιὸ λεπτὰ νοήματα, ἡ ντροπή λεγόταν **αἰδῶς**. Καὶ μέχρι σήμερα, στὰ βράχια αὐτὰ πού ζοῦμε, ὑπάρχει ἡ λέξις αὐτή. «Αὐτός», λέμε, «προσέβαλε τὴν δημοσία αἰδῶ», ἔθιξε δηλαδή τὸ κοινὸ αἶσθημα τῆς ντροπῆς.

Μέσα στὸν κάθε ἄνθρωπο, ὅπου καὶ ἂν κοιτῆ, εἴτε στὸ Βόρειο εἴτε στὸ Νότιο Πόλο εἴτε στὴ διακεκαυμένη ζώνη εἴτε στὸ δικό μας εὐκρατο κλίμα, εἴτε ἄσπρος εἶνε εἴτε μαῦρος εἴτε κίτρινος εἴτε οἰουδήποτε χρώματος, μέσα στὴν καρδιά του ὁ Θεὸς ἔχει φυτέψει τὸ λουλούδι πού λέγεται αἰδῶς, ντροπή. Τὴν ἔχει ὁ κάθε ἄνθρωπος. Καὶ στοὺς ἀγρίους νὰ πᾶμε, **εἶνε ἔμφυτη, ὄχι ἐπίκτητη**· τὴ φυτέψε ὁ Θεός.

Ξέρετε τί εἶνε ἡ ντροπή; Εἶνε ἐκεῖνο **τὸ κόκκινο χρῶμα**, μὲ τὸ ὁποῖο ἄγγελος βάφει τὰ μάγουλα τοῦ κοριτσιοῦ, ὅταν πρόκειται νὰ μιλήση μὲ τὸ μεγαλύτερό της· βάφει τὰ μάγουλα τοῦ ἀγοριοῦ, ὅταν ἀκούση αἰσχρὴ λέξι· βάφει τὰ μάγουλα κάθε τιμίου ἀνθρώπου, ὅταν μπροστά του δῆ κάτι ἀνήθικο καὶ φαῦλο, ἀντίθετο μὲ τὴ χριστιανικὴ ἠθικὴ, μὲ τὴν τιμὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Νὰ μιλήσω ἀκόμη ἀπλούστερα; Ἔχετε πάει σὲ περιβόλι; Ἐκεῖ ὑπάρχουν διάφορα λουλούδια, ὑπάρχει καὶ ἡ **τριανταφυλλιά** μὲ τὰ ὠραία της τριαντάφυλλα. Δὲ μοῦ λέτε, ἐὰν κατὰ λάθος μπῆ στὸ περιβόλι κανένα ἀκάθαρτο ζῶο ἀπὸ κεῖνα πού ἀρέσκονται στὴ λάσπη, ἂν μπῆ ἓνας **χοῖρος**, τολμάει νὰ πλησιάσῃ τὴν τριανταφυλλιά; Τὰ ἄλλα λουλούδια τὰ πλησιάζει, ἀλλὰ τὴν τριανταφυλλιά δὲν μπορεῖ ἂν τολμήσῃ, ἡ μουτσούνα του θὰ ματώσῃ, γιατί ἡ τριανταφυλλιά ἔχει **ἀγκάθια**. Ὅπως λοιπὸν στὸ περιβόλι ὑπάρχουν τριανταφυλλιές, ἔτσι καὶ μέσα στὸ μπαξέ αὐτὸ πού λέγεται πατρίδα –πού δυστυχῶς γέμισε «γουρούνια»–, ὑπάρχουν «τριανταφυλλιές».

Ποιὲς εἶνε οἱ «τριανταφυλλιές»; Εἶνε ἡ **κορούλα σου**, ἀγαπητέ μου, πού τὴ γέννησες, τὴν πότισες, τὴν ἀνέθρεψες, ἔφτυσες αἷμα νὰ τὴν κάνῃς κοπέλλα 20 - 25 χρονῶν, καὶ τὴν καμαρώνεις. Ἀλλὰ ὑπάρχουν «γουρούνια», ἔτοιμα νὰ πέσουν νὰ φᾶνε τὰ τριαντάφυλλα, νὰ τὰ ρίξουν κάτω νὰ τὰ κάνουν κόπρια τοῦ διαβόλου. Ὁ Θεὸς ὅμως ἔδωσε στὴ δική σου κορού-

λα, καὶ σὲ κάθε κορούλα, «ἀγκάθια»· καὶ τ' «ἀγκάθια» εἶνε ἢ αἰδῶς, ἢ ντροπή. Ἔτσι λέει κάποιος ἀρχαῖος φιλόσοφος· ὅ,τι εἶνε γιὰ τὴν τριανταφυλλιά τ' ἀγκάθια, εἶνε γιὰ τὸ τίμιο κορίτσι ἢ ντροπή. Μιά κόρη, ποὺ διδάχθηκε ἀπὸ τὴ μάνα καὶ τὴν ἀγράμματη γιαγιά της ὅτι «ἡ τιμὴ τιμὴ δὲν ἔχει», ἔχει τὸ **ὄπλο** τῆς ντροπῆς. Ἄν τολμήσῃ νὰ τὴν πλησιάσῃ κανένα τέτοιο «γουρούνι», τότε τὰ «ἀγκάθια» της, ἢ ἔμφυτη ντροπή, δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ τὴν ἀγγίξῃ.

Ρώτησαν, λένε, τὸν **Σωκράτη**, ποῖό εἶνε τὸ καλύτερο στολίδι τῆς γυναίκα, κι αὐτὸς ἀπάντησε· Τὸ κόκκινο χρῶμα τῆς ντροπῆς. Καὶ μιὰ μέρα, ὅταν εἶδε κάποιον νέο νὰ βγαίνει μὲ αἰσθημα ἐνοχῆς ἀπὸ ἓνα σπίτι ἀμαρτωλό, τοῦ εἶπε· Θὰ ἤθελα νὰ ντρέπεσαι ὅταν μπαίνῃς σὲ τέτοιο σπίτι, νὰ μὴν πατᾶς τὸ κατώφλι του· τώρα ποὺ βγαίνεις ἀπὸ 'κεῖ εἶνε ἀργά...

Ἄν ζοῦσε σήμερα ὁ Σωκράτης, ἔστω κι ἂν δὲν εἶχε γνωρίσει οὔτε Δεκάλογο οὔτε Εὐαγγέλιο, θὰ ἔλεγε· **Θὰ ἔπρεπε νὰ ντρέπεσαι**, ἐσὺ **νέε** μου, ν' ἀκοῦς αἰσχροὶ λόγια καὶ βωμολοχίες· νὰ λὲς τραγούδια τοῦ Χόλλυγουντ, ἀντὶ γιὰ τὰ τραγούδια τῶν προγόνων σου (τοῦ Μοριά, τοῦ Βάλτου, τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Ψηλορείτη καὶ τῶν νησιῶν), ποὺ μυρίζουν θυμάρη καὶ οὐρανό· θὰ ἔπρεπε νὰ ντρέπεσαι νὰ κρατᾶς στὰ χέρια σου περιοδικὰ γεμᾶτα αἴσχη κι ἀκαθαρσία· θὰ ἔπρεπε νὰ ντρέπεσαι ν' ἀνοίγῃς τὸ ραδιόφωνο καὶ ν' ἀκοῦς φωνὲς ψευτιᾶς κι ἀνηθικότητος. Θὰ ἔπρεπε νὰ ντρέπεσαι, κ' ἐσὺ **νέα** μου, νὰ ἰκανοποιῆς τίς ἐπιθυμίες φαύλων ἀνθρώπων, νὰ βγάξῃς τὰ ρούχα σου καὶ νὰ περπατᾶς στὸ δρόμο γυμνή, λὲς κ' εἶσαι κανένα κομμάτι κρέας κρεμασμένο στὸ τσιγγέλι. Σὲ ξεγύμνωσαν, Ἑλληνίδα μου, γυναίκα τοῦ λαοῦ μας! Θὰ ἔπρεπε νὰ ντρέπεστε, κ' ἐσεῖς **γονεῖς**, νὰ χαζεύετε στὴν ὀθόνη, τὸ σχολεῖο αὐτὸ τοῦ ἐγκλήματος· ἂν δὲν ἦταν ἱερός ὁ χώρος, θὰ τὸ χαρακτήριζα μὲ μιὰ λέξι, ποὺ τὴν εἶπα ἄλλοτε κ' ἔγινε σάλος· ἐσεῖς μᾶς ἀναγκάζετε νὰ μιᾶμε μὲ γλῶσσα ὠμῆ. Θὰ ἔπρεπε νὰ ντρέπεστε, πατέρα καὶ μάνα, νὰ ὀδηγῆτε τὰ παιδιὰ σας σὲ τέτοια θεάματα. Ἄντε μετὰ νὰ μαζέψῃς τὸ παιδί, καὶ ἄντε σὺ ὁ δάσκαλος νὰ διδάξῃς. Τὸ παιδί μπαίνει ἐκεῖ μέσα ἄγγελος, βγαίνει γουρούνι!

● Θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ντροπή γιὰ ὅλ' αὐτὰ· αὐτὴ εἶνε ἢ καλὴ ντροπή. Κι ὅμως γι' αὐτὰ δὲ ντρέπονται. Ντρέπονται γιὰ κάποια ἄλλα, κι αὐτὴ εἶνε ἢ **κακὴ ντροπή**. Ὡ πῶς χάλασε ὁ κόσμος, πῶς τὰ ἄνω ἔγιναν κάτω, πῶς ἄλλαξε τὸ λεξιλόγιο! Νὰ κρατᾶ ἄισχρὸ περιοδικό, νὰ διαβάξῃ ἄθλιο ἀνάγνωσμα, νὰ βλέπῃ πορνοθέαμα, ν' ἀκούῃ καὶ νὰ λὲ ἄνήθικα λόγια,

νὰ τραγουδάῃ πρόστυχα τραγούδια, γι' αὐτὰ δὲ ντρέπεται. Τώρα ντρέπεται γιὰ τί; ντρέπεται νὰ κἀνῃ ἓνα σταυρό! Ἄλλοτε περνοῦσαν ἀπὸ ἐκκλησιά κ' ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους, τώρα δὲν κάνουν· ἄκουγαν καμπάνα νὰ χτυπᾶ κ' ἔκαναν σταυρό, τώρα δὲν κάνουν· ὅταν ταξίδευαν (ἔμπαιναν σὲ ἄμαξα, στὸ βαπόρι, στὸ σιδηρόδρομο) ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους· τώρα καὶ στ' ἀεροπλάνο σταυρὸ δὲν κάνουν. Γιατί; Ντρέπονται. Ἄλλοτε κάθονταν νὰ φᾶνε κ' ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους· τώρα κάθονται σὲ τραπέζι μὲ ὅλα τ' ἀγαθὰ κ' ἐν τούτοις σταυρὸ δὲν κάνουν. Οἱ μεγαλύτεροι ζήσαμε τὴν πεῖνα· φοβᾶμαι, ἀδέλφια μου, μήπως ξανάρθῃ...

* * *

Ὡστε ντρέπεσαι; Ἄκουσε λοιπόν· «Ἐγὼ δὲ ντρέπομαι». Ποιὸς τὸ λέει; Ὁ ἀπόστολος **Παῦλος**. Κι ἂν μὲ βρίζουν, λέει, κι ἂν μὲ φτύνουν, κι ἂν μὲ ρίχνουν στὰ μπουντρούμια, κι ἂν ὅλοι μὲ χλευάζουν, ἐγὼ δὲ ντρέπομαι, «*οὐκ ἐπαισχύνομαι*». Τὸν γλυκύτατό μου Χριστὸ τὸν ἀγαπῶ, τὸν λατρεύω, τὸν ὁμολογῶ, τὸν κηρύττω! φωνάζει ὁ Παῦλος. Καὶ μόνο ὁ Παῦλος; Κοντὰ σ' αὐτὸν τὸ φωνάζει καὶ ὁ **Ὀνησιφόρος**, ποὺ πῆγε στὴ φυλακὴ κοντὰ στὸν δέσμιο, νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὸν ἀσπασθῇ, νὰ τοῦ συμπαρασταθῇ.

«Ἐγὼ δὲ ντρέπομαι». Ποιὸς ἄλλος τὸ λέει σήμερα; Ὁ **ἅγιος Ἐλευθέριος** ποὺ ἐορτάζουμε. Τὸν ἔπιασαν καὶ τοῦ εἶπαν· –Δὲ ντρέπεσαι νὰ πιστεύῃς σ' ἓνα Ναζωραῖο; –Ὁχι, λέει, τὸ ἔχω τιμὴ καὶ καύχημά μου. Καὶ ἔτσι τὸν ὠδήγησαν στὸ μαρτύριο. Καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὸν μαρτύρησε ἢ μητέρα του ἡ **ἁγία Ἀνθία**. Ντρέπεσαι, ἐσὺ δεσποινίς, ἐσὺ γυναίκα ποὺ χαρτοπαίζεις καὶ βάφεις καὶ ὀργιάζεις, ντρέπεσαι νὰ κἀνῃς τὸ σταυρὸ σου! Ἄκουσε λοιπόν μιὰ γυναίκα, τὴ μάνα τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου ποὺ ἐορτάζει μαζί του σήμερα – νὰ ἔχουμε τὴν εὐχή τους· ὅταν εἶδε τὸ παιδί της νὰ τὸ κομματιάσουν, τὸ ἀγκάλιασε καὶ εἶπε· Πιστεύω στὸ Χριστό, δὲν ντρέπομαι στὸ Χριστό!

Ἀδελφοί μου, στὴ γενεὰ ποὺ ζοῦμε, ποὺ ἄλλαξε τὸ λεξιλόγιο καὶ ὁ τίμιος λέγεται ἄτιμος καὶ ὁ ἄτιμος λέγεται τίμιος, σ' αὐτὴ τὴ γενεὰ ἂς κρατήσουμε ψηλὰ τὰ λάβαρα. «*Στῶμεν καλῶς!*», μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης! Στὴ γενεὰ αὐτὴ νὰ μείνουμε ἀφωσιωμένοι στὸ Χριστό. **Τιμὴ μας** νὰ τὸν λατρεύουμε, τιμὴ μας νὰ ἐκκλησιαζώμεθα, τιμὴ μας νὰ κοινωνοῦμε, τιμὴ μας νὰ προσευχώμεθα! Παράσημό μας εἶνε ἢ ὕβρις. Κοντὰ στὸ Χριστό, κοντὰ στὴν Ἐκκλησιά, γιὰ νὰ δοξάζουμε αἰωνίως τὴν ἁγία Τριάδα, Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα, εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**